

Живо, мъртво на свои крака
 Ке станжтъ, ке даджтъ отвѣтъ
 На цѣла Европа и на цѣлъ свѣтъ:
 Я Българинъ сумъ, Българинъ сумъ я,
 Българе живѣятъ въ тажъ странж!

(Братски трудъ, Москва 1862, кн. IV, 16)

Прѣзъ 1867 г. въ Москва имаше всеславѣнски съборъ. Между други западни и южни славѣни тамъ имаше и официално сръбско пратеничество, чието пжтуне, сръщи и рѣчи описа хубаво М. Ъ. Миличевиѣ, тогава първи секретаръ на Просвѣтното министерство (срв. Годишњица Николе Чупиѣа, кн. VII). На една вечерна сръща въ дома на Карамзина, синъ на руския историографъ, дѣто били събрани владици и князе и други високи госпoжи и господа, отворили разговоръ за Сърбия и за нейния князь Михаила, който се тѣкмѣше да прави югославѣнска уния. На сръщата присѣжтствувалъ и нашиятъ велешанинъ, поетѣтъ Райко Жинзифовъ, който нетърпѣливо се намѣсилъ въ разговора и укорилъ сръбския князь, задѣто не се залови на дѣло, да обяви война на Турция и да помогне да се освободи България. Миличевичъ, който поменава за тая сцена, изрично признава, че този македонецъ-велешанинъ е българинъ и отечеството му България: „На један мах, казва той, један младиѣ из Бугарске, чини ми се да се зовѣ: Зинѣифовъ, стаде ружити Кнеза: што не завојшти на Турску, да ослободи Бугарско!? Ја сам уважавао жељу која потиче из родољубива млада срца, али дужан бејах, у одбрану Србије и њенога Кнеза, реѣи неколико речи. И рекао сам их... Не смањујуѣи ни мало братскога расположеѣа према Бугарима, цртао сам, овом приликом, наше поступно дизаѣе и ослобођаѣе из турскога ропства...“ (Годишњица Н. Чупиѣа, кн. VII, 69—70). Интересно е, дѣто самъ Гарашанинъ, тогава сръбски министъръ на Вѣншнитѣ дѣла, при испращане на сръбското пратеничество за Москва, изрично му казалъ: „Можете Русима, где би било потребе и згоде, казати ово: Кнежева влада има пријатељско расположеѣе према Бугарима, и помагаѣе им, колико год узможе, да се избеае“ (Годишњица VII, 5). Тия думи сж били въ свръзка съ готвеното нападение върху Турция и участието въ него на Сърбия, Черна-гора и българскитѣ чети подъ войводството на Раковски, Каравелова и др. Жинзифовъ, вѣроятно, ще е знаялъ за тия планове, та е направилъ своята